

Els veïns del meu carrer vivim tots en cases iguals. Són tan petites com una cabana pirinenca, i de lleny. Bastides damunt uns troncs de pi, tenen un ull de bou com a única obertura. De nit, quan coven les mentes i grana la lluna, els veïns traiem el cap per la finestra circular, i ens mirem els uns als altres amb un somriure manyac. De tant en tant sentim un sotrac que imita el dels trens invisibles i llunyans. Els nostres fronts d'astrònom són lluminosos, i els braços i les mans, transparents, pengen, amb floral defallença, per la façana. La randa de la neu amaga, al fons de tot del país, la dolça cara que només podem veure al foscant dels dissabtes. Avui En Simó Ponç, cap de la càbala i teürg, m'ha donat un filtre perquè l'aboqués a l'estany on les noies es banyen a mitjanit de Sant Joan. Li he dit que no i, d'amagat del veguer, que viu dels seus horòscops, he esquinçat la carta del zodíac al canyar, i m'he allunyat per l'avinguda dels trapezis.

De *Del «Diari 1918»*, 1956